

Arrest

nr. 277 223 van 8 september 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. SENDWE-KABONGO
Lakenweversstraat 50
1050 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 5 september 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 augustus 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan verzoekster ter kennis gebracht op 29 augustus 2022.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. SENDWE-KABONGO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen in 2007 als minderjarige vergezeld van haar moeder.

1.2. Verzoeksters moeder dient op 4 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die wordt aangevuld op 22 juni 2011 en op 2 september 2015. Op 12 juli 2016 wordt voormelde aanvraag geweigerd. Verzoeksters moeder wordt bevolen om het grondgebied te verlaten samen met haar minderjarige dochter. Het annulatieberoep ingediend tegen voormelde beslissingen wordt verworpen bij 's Raads arrest nr. 182 740 op 23 februari 2017.

1.3. Op 28 augustus 2022 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld door de politiezone Brussel West. Verzoekster wordt op 29 augustus 2022 een "formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling" overhandigd, waarin zij de gestelde vragen beantwoordt.

1.4. Op 29 augustus 2022 wordt aan verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Betrokkene werd gehoord door de politie van BRUSSEL WEST op 29 augustus 2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw:

naam: Silva Souza

voornaam: Thais Cristina

geboortedatum: 05.02.1999

geboorteplaats: Goiânia, Goiás

nationaliteit: Brazilië

In voorkomend geval, alias: SILVA SUZA Thais geboren op 5 februari 1999, Brazilië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV nummer BR61.L2.34729-22 van de PZ BRUSSEL WEST)

Betrokkene verklaart dat ze sinds 2010 in België verblijft. Haar ouders wonen illegaal in België en haar oom in Beersel. Ze keerde niet terug naar haar herkomstland omdat ze graag in België is en hier al is sinds ze klein was. Ze heeft een kind dat geboren is in België en een Braziliaanse partner. Ze wonen samen in Molenbeek.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Brazilië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene woont samen met de legaal in het Rijk verblijvende ALVES OLIVEIRA Murillo, geboren op 26 april 1988 en hun gezamenlijk kind ALVES SOUSA Nicolas, geboren op 25 juni 2019. Te dezen heeft betrokkene de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaast door tijdens haar precair verblijf een kind te verwekken. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Uit het administratieve dossier blijkt niet dat betrokkene sinds de geboorte van zijn kind stappen heeft ondernomen om haar verblijf in het Rijk te regulariseren. Betrokkene dient dus terug te keren naar haar land van herkomst, om aldaar via de ambassade of het consulaat een aanvraag tot verblijf in te dienen. "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM" (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. De partner van betrokkene en haar kind kunnen tijdens de aanvraagprocedure betrokkene in het land van herkomst bezoeken en/of door middel van moderne communicatie middelen hun familiale banden onderhouden. Het staat betrokkenen bovendien vrij, in een land waarvan een van hen de nationaliteit heeft, om aldaar hun familiaal leven verder te zetten. Bovendien dient opgemerkt te worden dat gezien betrokkenes kind nog zeer jong is, de impact van deze tijdelijk scheiding van betrokkene voor het kind de minste impact zal hebben. Het gegeven dat betrokkene een beperkte en relatief korte tijd haar kind niet dagelijks zal kunnen zien, maakt in beginsel geen onoverkomelijke hinderpaal uit die leidt tot een verbreking of ernstige aantasting van het gezinsleven van betrokkene, haar partner en hun kind en hetzelfde geldt voor het gegeven dat het kind gedurende relatief korte tijd niet omringd zal zijn door beide ouders. Betrokkenes tijdelijke scheiding is dan ook proportioneel wat betreft artikel 8 EVRM.

De betrokkene haalt in de vragenlijst 'hoorrecht' de duur van haar verblijf op het grondgebied aan. De betrokkene is doelbewust op illegale wijze op het grondgebied verbleven. Dit was (sinds haar meerderjarigheid) betrokkenes eigen keuze, wat maakt dat zij zelf mee de nadelige situatie gecreëerd heeft, waarin zij zich nu bevindt en die zij nu inroept (Raad van State, arrest nr. 132.221 van 09.06.2004).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. In casu is geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (RVV, nr. 123.945 van 15 mei 2014).

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.
Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren sinds zij op 12 juli 2016 het bevel kreeg om het grondgebied te verlaten. Betrokkene verblijft al jarenlang illegaal op het grondgebied.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten:

Silva Souza Thays Cristina geboren op 5 februari 1999, Brazilië en SILVA SUZA Thais geboren op 5 februari 1999, Brazilië

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV nummer BR61.L2.34729-22 van de PZ BRUSSEL WEST)

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren sinds zij op 12 juli 2016 het bevel kreeg om het grondgebied te verlaten. Betrokkene verblijft al jarenlang illegaal op het grondgebied.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten:

Silva Souza Thays Cristina geboren op 5 februari 1999, Brazilië en SILVA SUZA Thais geboren op 5 februari 1999, Brazilië

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV nummer BR61.L2.34729-22 van de PZ BRUSSEL WEST)

Betrokkene verklaart dat ze sinds 2010 in België verblijft. Haar ouders wonen illegaal in België en haar oom in Beersel. Ze keerde niet terug naar haar herkomstland omdat ze graag in België is en hier al is sinds ze klein was. Ze heeft een kind dat geboren is in België en een Braziliaanse partner. Ze wonen samen in Molenbeek.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Brazilië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene woont samen met de legaal in het Rijk verblijvende ALVES OLIVEIRA Murillo, geboren op 26 april 1988 en hun gezamenlijk kind ALVES SOUSA Nicolas, geboren op 25 juni 2019. Te dezen heeft betrokkene de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaast door tijdens haar precair verblijf een kind te verwekken. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Uit het administratieve dossier blijkt niet dat betrokkene sinds de geboorte van zijn kind stappen heeft ondernomen om haar verblijf in het Rijk te regulariseren. Betrokkene dient dus terug te keren naar haar land van herkomst, om aldaar via de ambassade of het consulaat een aanvraag tot verblijf in te dienen. “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM” (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. De partner van betrokkene en haar kind kunnen tijdens de aanvraagprocedure betrokkene in het land van herkomst bezoeken en/of door middel van moderne communicatie middelen hun familiale banden onderhouden. Het staat betrokkenen bovendien vrij, in een land waarvan een van hen de nationaliteit heeft, om aldaar hun familiaal leven verder te zetten. Bovendien dient opgemerkt te worden dat gezien betrokkenes kind nog zeer jong is, de impact van deze tijdelijk scheiding van betrokkene voor het kind de minste impact zal hebben. Het gegeven dat betrokkene een beperkte en relatief korte tijd haar kind niet dagelijks zal kunnen zien, maakt in beginsel geen onoverkomelijke hinderpaal uit die leidt tot een verbreking of ernstige aantasting van het gezinsleven van betrokkene, haar partner en hun kind en hetzelfde geldt voor het gegeven dat het kind gedurende relatief korte tijd niet omringd zal zijn door beide ouders. Betrokkenes tijdelijke scheiding is dan ook proportioneel wat betreft artikel 8 EVRM.

De betrokkene haalt in de vragenlijst ‘hoorrecht’ de duur van haar verblijf op het grondgebied aan.

De betrokkene is doelbewust op illegale wijze op het grondgebied verbleven. Dit was (sinds haar meerderjarigheid) betrokkenes eigen keuze, wat maakt dat zij zelf de nadelige situatie gecreëerd heeft, waarin zij zich nu bevindt en die hij nu inroept (Raad van State, arrest nr. 132.221 van 09.06.2004).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

In casu is geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (RVV, nr. 123.945 van 15 mei 2014).

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

[...].

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid, in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, onontvankelijk moet worden bevonden, nu de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor wat betreft de bestreden verwijderingsmaatregel

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en op het eerste gezicht onbetwistbaar moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk moet worden bevolen.

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Zoals verzoekster aanvoert, wordt zij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet met het oog op een verwijdering van het grondgebied. Gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel te worden aangenomen. Verweerder betwist het imminent karakter van de vordering ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid "[d]e kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."

3.3.2. De in het verzoekschrift aangevoerde middelen

3.3.2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 74/13 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

In een eerste onderdeel betoogt verzoekster dat het proces-verbaal, waarnaar verwezen in de beslissing, bij de beslissing diende te worden gevoegd. Zij vervolgt dat een motivering met verwijzing enkel wettig is indien het document waarnaar wordt verwezen reeds gekend is bij de bestemmingen of indien het samen met de akte betekend wordt, wat niet het geval was. Zij wijst er op dat zij gehoord werd zonder de aanwezigheid van een advocaat en dat zij zelfs niet weet in welke taal het proces-verbaal werd opgesteld nu zij ook geen bijstand heeft gekregen van een tolk.

In een tweede onderdeel wijst verzoekster erop dat zij wel degelijk in bezit is van een nationaal paspoort, geldig tot 2 december 2022. Zij meent dat zij de politiediensten een kopie van haar identiteitskaart had getoond, dat zij hier geen rekening mee hebben gehouden en dat het originele document zich bij haar thuis bevond. Indien de politiediensten zich daar naartoe hadden begeven, hadden zij ook kennis kunnen nemen van haar daadwerkelijke familiale toestand.

In een derde onderdeel zet zij uiteen dat geen rekening gehouden werd met haar daadwerkelijke gezinssituatie en met het hoger belang van haar minderjarig kind, dat lijdt aan autisme. Zij legt uit dat zij en haar partner sedert januari 2018 een gezin vormen, sedert 25 juni 2019 ouders zijn geworden van N. en zij heden in Sint-Jans-Molenbeek wonen. Omdat hun kindje autisme heeft, zou haar constante aanwezigheid genoodzaakt zijn. Zij verwijst naar het medisch attest van dr. M.S. en S.J. waaruit blijkt dat haar zoontje N. een ernstige vorm van autisme heeft en naar het attest van de directeur van de basisschool waaruit blijkt dat alle zorgen voor N. bij de moeder terecht komen nu de vader wegens zijn werk moeilijk kan bijdragen aan de praktische organisatie van de schoolactiviteiten.

In een vierde onderdeel betoogt verzoekster dat zij in aanmerking komt voor regularisatie op grond van een wettelijk samenlevingsverband, op grond van het feit dat zij de moeder is van een minderjarig kind dat verblijfsrecht bezit en omdat zij beschikt over een statuut van passief aandeelhoudster van een commerciële onderneming.

In een vijfde onderdeel vraagt verzoekster zich af waarom zij beschuldigd wordt van het gebruik van een valse naam en een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend via valse identiteitsgegevens. Zij wijst erop dat haar identiteit vermeld staat op haar paspoort en zij nooit een asielpcedure heeft opgestart noch een valse naam heeft opgegeven.

3.3.3. De beoordeling van de middelen

De Raad merkt op dat indien minderjarige kinderen betrokken zijn, het hoger belang van deze kinderen in acht moet worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Onder verwijzing van internationaal recht, waaronder artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 24 van het Handvest, zet het EHRM in een arrest van de Grote Kamer uiteen dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name het behouden van eenheid van het gezin en het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 48, 56 en 135-136).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 29 maart 2022 gehoord werd en zij melding maakte van haar partner en haar minderjarig kindje.

In het verzoekschrift verwijst verzoekster opnieuw naar haar gezinsleven met haar partner en hun gezamenlijk zoontje en naar het hoger belang van het kind. Zij voegt hieraan toe dat haar kindje lijdt aan een autismespectrumstoornis.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verwerende partij middels de bestreden beslissing niet betwist dat er sprake is van een gezinsleven. In de nota met opmerkingen wordt het bestaan van een gezinsleven evenmin betwist.

Vervolgens stelt de Raad vast dat uit de door verzoekster bij het verzoekschrift overgemaakte stukken blijkt dat het minderjarig kindje een autismespectrumstoornis heeft (stuk 7, medisch attest Universitair Kinderziekenhuis 01/09/2022), wat zij verder tracht te onderbouwen door de verklaringen van de schooldirecteur m.b.t. zijn gedrag en reacties in de klas (stuk 8, kopie van het attest van de directeur van de basisschool waar N. schoolloopt).

Nu niet wordt betwist dat huidig bestreden bevel enkel is gericht tot verzoekster en niet tot haar minderjarig kind of partner, kan niet worden uitgesloten dat het minderjarig kind van zijn vader wordt gescheiden door de bestreden beslissing. Dat het gezin hieraan tegemoet kan komen door verzoekster te vergezellen zoals vermeld in de bestreden beslissing, neemt niet weg dat verzoeksters partner, die de vader is van het minderjarig kindje, legaal op het grondgebied verblijft en dat het kindje een autismespectrumstoornis heeft dat blijkens de stukken van het dossier (stuk 8) bijkomende zorgen nodig.

De verwerende partij diende wel degelijk rekening te houden met de impact van een gedwongen scheiding van zijn vader op de minderjarige zoon te meer nu er sprake is van een autismespectrumstoornis alsook te onderzoeken en tevens uiteen te zetten waarom het belang van de staat - dat bestaat uit het doen naleven van de immigratiewetgeving - primeert op de belangen van het kind dat bestaat uit het onderhouden van regelmatige persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met beide ouders alsook het recht om niet van één van de ouders gescheiden te worden. De Raad kan deze afweging niet in de plaats van de verwerende partij doen. Verweerder kan zich hier niet van af maken door in zijn verweernota simpelweg voor te houden dat verzoekster maar melding had moeten maken van de autismespectrumstoornis vooraleer de beslissing werd genomen. De Raad verwijst naar de bewoordingen van artikel 39/82, §4, 4^e lid van de Vreemdelingenwet, zoals *supra* geciteerd.

Daargelaten de vraag of de gemachtigde wel op goede gronden kon vaststellen dat verzoekster niet in het bezit is van een paspoort, terwijl zij dit blijkens het administratief dossier wel in haar bezit heeft en zij als Braziliaanse onderdane geen visumplicht heeft in tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt in de nota met opmerkingen en daargelaten de vraag of zij een beroepsbedrijvigheid zou hebben uitgeoefend zonder hiervoor in het bezit te zijn van de vereiste machtiging, nu de Raad dit op geen enkele manier kan afleiden uit het administratief verslag vreemdelingencontrole en daargelaten de vraag waarop de gemachtigde zich steunt om vast te stellen dat verzoekster de autoriteiten heeft misleid door een verschillende identiteit op te geven, blijkt alleszins niet dat de gemachtigde voldoende rekening heeft gehouden met de ontwrichting van het gezin, de impact op het betrokken kindje, zoals zijn leeftijd, situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin hij afhankelijk is van zijn ouders. (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118). Dit geldt des te meer nu de aandoening van het kindje en de nodige zorgen die dit met zich meebrengt niet betwist wordt door de verwerende partij, noch in het verzoekschrift, noch ter terechtzitting.

De Raad wenst er aan toe te voegen dat hij zich goed bewust is van het feit dat verzoekster reeds sedert lange tijd op illegale wijze in het Rijk verblijft, zij reeds als minderjarige vermeld stond op een bevel om

het grondgebied te verlaten en dat zij geen stappen heeft genomen met het oog op het bekomen van een verblijfsrecht, desgevallend in functie van haar partner of minderjarig kind, maar dit brengt niet mee dat in de bestreden beslissing geen belangenafweging zou moeten worden gemaakt inzake het hoger belang van het minderjarig kind dat leidt aan een autismespectrumstoornis.

De bestreden beslissing schendt dan ook het hoger belang van het kind zoals bepaald in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, samen gelezen met artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is ernstig.

2.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Gelet op het ernstig bevinden van een middel dat gelieerd is aan het recht op gezinsleven en het hoger belang van het minderjarig kind, is voldaan aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Aan de derde cumulatieve voorwaarde is voldaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 29 augustus 2022 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

I. FLORIO